

Arrest

nr. 217 800 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren op (...) in Grozny. Uw vader overleed toen u 5 maand oud was. Na zijn dood verhuisden u, uw moeder F. M. G. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) en uw grootmoeder naar Kazachstan, waar uw moeder oorspronkelijk van afkomstig was. In het jaar 1991 keerden jullie terug naar Tsjetsjenië en gingen jullie in het dorp Assinovskaya wonen. Uw neef R. A. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) (de zoon van uw nonkel langs moederskant) woonde sinds het overlijden van zijn ouders, kort na zijn geboorte in 1996, ook bij jullie in.

In het jaar 2001 trouwde uw moeder met I. S. A. (...) (CGVS (...), O.V. (...)). Na haar huwelijk woonden u in bij uw stiefvader in Naurski, Kalinovskaya. Uw grootmoeder, neef, en stiefzus woonden eveneens op hetzelfde adres. Nadat u uw 9de jaar op school had vervolledigd, volgde u in 2001-2002 een cursus boekhouden. Hierna begon u te werken in een winkel die herenkledij verkocht. Dit werk deed u tot en met uw vertrek uit Tsjetsjenië.

In het jaar 2004 werd uw moeder gearresteerd door de Russische Federale Veiligheidsdienst omwille van haar werk bij de organisatie 'Echo of War'. Zij werd na enkele dagen vrijgelaten omdat er zoveel reactie op haar arrestatie kwam.

In het jaar 2007 trouwde u met uw man A. A. (...). U ging inwonen bij uw schoonfamilie in de Microrayon wijk in Grozny.

Vanwege de voortdurende bedreigingen die uw moeder ontving, verliet zij Tsjetsjenië in het jaar 2009, samen met haar man, en uw halfzus A. I. A. (...) (O.V. (...)) die geboren was in 2002. Zij kwamen aan in België op 12 november 2009 en dienden diezelfde dag nog een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 27 november 2011 nam het CGVS de beslissing tot de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van uw moeder, stiefvader en halfzus.

Na het vertrek van uw moeder keerden uw grootmoeder en uw neef R. (...) terug naar Assinovskaya. Nadat uw grootmoeder overleed in 2015, ging uw neef R. (...) bij vrienden wonen.

Eind april 2017 werd u gecontacteerd door een vriend van uw neef R. (...). Deze vriend vertelde u dat R. (...) werd opgepakt. R. (...) werd meegenomen naar de ROVD (districtskantoor voor Binnenlandse Zaken) van Sunzjenski. U contacteerde onmiddellijk een organisatie met de naam 'Zjvaya Nit' en vroeg om hulp. Samen met T. (...), een medewerkster van deze organisatie, ging u naar Sunzjenski waar uw neef werd vastgehouden. De autoriteiten daar zeiden dat ze uw neef een etmaal lang niet konden vrijlaten, evenmin konden ze uitleggen waarover het ging. U bleef de rest van de dag en van de nacht aan dit gebouw wachten.

De volgende ochtend om 8.00 uur zag u dat uw neef R. (...) werd weg geleid in een wagen. Toen bleek dat uw neef naar de ROVD van Staropromoslovski werd gebracht, verwittigde u T. (...) en ging u zelf onmiddellijk naar daar. Terwijl T. (...) het gebouw binnen ging om te onderhandelen, bleef u buiten wachten. Eén van de agenten die buiten stond vertelde u dat hij u later nog wel te pakken zou krijgen. T. (...) kon regelen dat R. (...) werd vrijgelaten. U sprak R. (...) kort. R. (...) vertelde u dat hij pamfletten uitgedeeld had op de universiteit. In deze pamfletten werd aangeklaagd dat jonge mannen gedwongen naar Syrië worden gestuurd om daar te strijden. R. (...) vermoedde dat deze actie de reden van zijn arrestatie was. U raadde hem aan naar zijn vriend te gaan en binnen te blijven. U zei hem dat jullie later een oplossing voor zijn probleem zouden bedenken. Toen u R. (...) de vrijdag hierop probeerde te contacteren kon u hem niet bereiken. U hoorde van zijn vriend dat hij vertrokken was.

Ongeveer een week later, toen u op de terugweg was van uw werk, werd u op straat tegengehouden door iemand in een militair uniform. U vermoedt dat deze persoon tot de overheid behoorde. U werd gedwongen in te stappen in een geblindeerde wagen en werd meegenomen naar een onbekende plaats waar u werd ondervraagd over uw neef R. (...). U werd geslagen en bedreigd. U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u binnen de drie dagen meer informatie zou geven over uw neef R. (...). U ging naar huis en bracht uw man op de hoogte van wat er was gebeurd. Hij vertelde u dat u niet langer in Tsjetsjenië kon blijven. Diezelfde avond nam u een taxi naar een vriendin in Ingoesjetië. U bracht de nacht bij haar door. De volgende ochtend nam u een bus naar Brest.

U verbleef ongeveer een jaar in Brest. In deze periode probeerde u uw neef R. (...) terug te vinden. U probeerde eveneens een manier te vinden om de Poolse grens over te steken. Na enige tijd in Brest te hebben verbleven, slaagde u erin uw neef R. (...) te lokaliseren, die op dat moment in Polen verbleef. Jullie spraken af om samen naar België te reizen. Gedurende de periode die u in Brest verbleef, stuurden de Tsjetsjeense autoriteiten verschillende oproepingsbrieven naar uw adres in Tsjetsjenië.

Eind juli, begin augustus 2018, vertrok u vanuit Brest naar Litouwen. Vandaar reisde u met een bus naar België. U kwam aan in België op 8 augustus 2018. U diende samen met uw neef R. (...) een asielaanvraag in op 13 augustus 2018.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw origineel intern paspoort, uw geboorteakte, een oproepingsbrief door de politie, een attest van de organisatie 'Echo of War', drie artikels die gaan over uw moeder en de problemen die zij heeft gekend en een vertaling van de overlijdensakte van uw vader en van de huwelijksakte van uw moeder en vader.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië opgepakt te worden door de Tsjetsjeense ordediensten omwille van de politiek geëngageerde activiteiten van uw neef R. (...). U werd in het verleden reeds éénmaal door de Tsjetsjeense ordediensten opgepakt en ondervraagd (CGVS p. 9-11).

U kunt echter niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten zou kennen.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u niet de waarheid vertelde omtrent het feit dat u in het bezit bent (of was) van een internationaal reispaspoort. Tijdens de asielprocedure in België legde u uw originele Russische interne paspoort voor. Uit de stempels die zich in dit paspoort bevinden, kan afgeleid worden dat u op 29 maart 2006 en op 29 mei 2017 een internationaal reispaspoort werd uitgereikt. Toen u tijdens uw gehoor op het CGVS werd gevraagd of u in het bezit was van dergelijk paspoort antwoordde u echter ontkennend. Gevraagd of iemand anders ooit een internationaal paspoort voor u had aangevraagd antwoordde u eveneens van niet. U verklaarde hier zeker van te zijn. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat uit twee van de stempels in uw interne paspoort blijkt dat u wel degelijk over een reispaspoort zou beschikken, ontkende u aanvankelijk dat er dergelijke stempels in uw interne paspoort zouden staan. Toen u de twee stempels werd getoond verklaarde u dat dit stempels betroffen omtrent een vorig intern paspoort. U verklaarde dat deze twee stempels al in uw interne paspoort zouden hebben gestaan op het moment dat u het kreeg en herhaalde dat u nooit een reispaspoort had gehad (CGVS p. 9). Deze uitleg volstaat niet. Op pagina 19 van uw interne paspoort staan drie stempels, waarvan één verwijst naar het bestaan van een vorige interne paspoort. De twee andere stempels gaan echter wel degelijk over de uitgifte van een internationaal paspoort. Het feit dat u glashard ontkend dat u ooit over enig internationaal paspoort heeft beschikt doet dan ook vermoeden dat u bewust het CGVS probeert te misleiden. Nochtans werd u aan het begin van het gehoor benadrukt de waarheid te vertellen (CGVS p. 2). Het feit dat u bewust informatie voor het CGVS achterhoudt doet ten zeerste afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Ten tweede kunnen uw verklaringen omtrent uw neef R. (...), diens politieke activiteiten en de problemen die hij gehad zou hebben, niet overtuigen.

Om te beginnen kunt u niet aannemelijk maken dat R. (...) in Tsjetsjenië politiek geëngageerd was. U verklaarde dat u R. (...) kort zag nadat hij werd vrijgelaten. Hij vertelde u dat er een groep werd opgericht aan de universiteit die begon met het uitdelen van pamfletten. In die pamfletten werd aangeklaagd dat verschillende jonge mannen uit Tsjetsjenië werden gedwongen in Syrië te gaan vechten (CGVS p. 10). Hij vermoedde dat hij daardoor werd opgepakt. U wist verder echter bijzonder weinig over de politieke activiteiten van uw neef te vertellen. Gevraagd of R. (...) slechts éénmalig deelnam aan dergelijke actie verklaarde u dat u hier niet naar had gevraagd. Gevraagd in wat voor groep R. (...) precies actief was, verklaarde u dit niet te weten, gezien R. (...) u geen uitleg gaf. U zou evenmin iets aan R. (...) hebben gevraagd, gezien hij na de incidenten die hij had meegemaakt, erg nerveus was geworden. Gevraagd hoe betrokken R. (...) was bij die groep op de universiteit, verklaarde u opnieuw dit niet te weten. U vertelde: "Hetgeen hij mij heeft uitgelegd is dat ze die groep hebben opgericht en meer niet. Ik weet daar niets over, dit is alles wat ik erover weet". Gevraagd of R. (...) die groep mee had opgericht, verklaarde u opnieuw het antwoord op deze vraag niet te weten. U vermoedde dat iemand anders de groep had opgericht en R. (...) hielp met het uitdelen van de pamfletten, gezien hij volgens u niet het verstand had om een groep op te richten en te leiden. Gevraagd wanneer R. (...) meegedaan had aan deze actie moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS p. 12-13). U verklaarde later tijdens het gehoor dat R. (...) hier in België in het ziekenhuis belandde. De artsen vroegen u naderhand niet met R. (...) in discussie te gaan, noch om hem vragen te stellen (CGVS p. 13). Deze verklaring vormt echter geen afdoende uitleg voor het bestaan van vastgestelde vaagheden met betrekking tot R.'s (...) precieze activiteiten. Gezien u verklaarde problemen te hebben gehad in Tsjetsjenië omwille van de activiteiten van uw neef R. (...) – u werd ondervraagd en mishandeld door de Tsjetsjeense ordediensten en werd slechts vrijgelaten op voorwaarde dat u meer informatie over hem kon bezorgen – kan dan ook van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van het politieke engagement van uw neef. Daarenboven vroegen u en uw neef R. (...) samen op dezelfde dag asiel aan in België omwille van dezelfde feiten. Sindsdien verbleven jullie in hetzelfde centrum. U had dan ook de mogelijkheid om met uw neef te communiceren over zijn politieke engagement. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw moeder vroeger eveneens politiek geëngageerd was in Tsjetsjenië en door de problemen die zij daar kende als vluchteling in België werd erkend. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de

asielprocedures in België en van het belang dat gehecht wordt aan de precieze beschrijving van het profiel en de activiteiten van mensenrechtenactivisten, zoals meer bepaald uw moeder en neef. In deze context is het zeer onwaarschijnlijk dat u niet geprobeerd zou hebben meer te weten te komen over de activiteiten van uw neef. Uw uiterst vage verklaringen over het politieke engagement van uw neef, doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van diens politieke activiteiten en doen tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij R. (...) en diens problemen.

Uw verklaringen omtrent de arrestatie en vrijlating van uw neef R. (...) overtuigen evenmin. Zo wist u weinig te vertellen over de manier waarop de vrijlating van uw neef R. (...) juist verliep. U verklaarde dat T. (...) (de vrouw van de organisatie die u gecontacteerd had) had geregeld dat de Tsjetsjeense ordediensten R. (...) lieten gaan (CGVS p. 10). Gevraagd hoe deze dame er precies voor gezorgd had dat R. (...) vrij kwam, moest u het antwoord echter schuldig blijven (CGVS p. 13). U verklaarde verder dat jonge mannen in uw land van herkomst, gedwongen werden documenten te ondertekenen, werden opgesloten in gevangenissen, werden berecht, of naar Syrië werden gestuurd (CGVS p. 10). U verklaarde daarenboven dat uw neef R. (...), toen hij werd vervoerd van Sunzjenski naar Staropromoslovski naar u had geroepen dat hij werd gevraagd bepaalde documenten te ondertekenen (CGVS p. 10). Gevraagd echter of uw neef papieren had moeten ondertekenen toen hij werd vrijgelaten, verklaarde u dit niet te weten. U verklaarde slechts dat u hoopte dat T. (...) dit had kunnen verhinderen (CGVS p. 15). Gezien u degene was die de mensenrechtenorganisatie contacteerde en degene was die ijverde voor de vrijlating van uw neef, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u omtrent deze zaken zo weinig zou weten.

Bovendien kon u de arrestatie en vrijlating van uw neef niet met documenten staven. Gevraagd of u documenten had in verband met de aanhouding of vrijlating van uw neef verklaarde u zelf niet over dergelijke documenten te beschikken. U verklaarde aanvankelijk dat uw neef documenten had. Gevraagd wat voor documenten uw neef dan had, verklaarde u echter niet te weten of hij wel over dergelijke documenten beschikte. U zou de documenten van uw neef immers niet hebben bekeken (CGVS p. 13). U verklaarde niet met uw neef over dergelijke onderwerpen te spreken gezien hij zeer nerveus werd en enkele artsen u zeiden dat u uw neef geen vragen moest stellen. Deze uitleg volstaat, zoals reeds eerder werd beargumenteerd, niet. Er kan immers wel van u verwacht worden dat u zou proberen meer informatie over de arrestatie en vrijlating van uw neef te krijgen. Het feit dat u niet eens zou weten of uw neef beschikt over documentatie in verband met zijn problemen doet nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten derde kan u niet aannemelijk maken dat u zelf problemen heeft gekend in Tsjetsjenië.

Om te beginnen blijkt uit de stempels die aanwezig zijn in uw interne paspoort, dat uw laatste internationale paspoort uitgereikt werd op 29 mei 2017. Volgens uw verklaringen zou uw neef eind april 2017 zijn aangehouden. U zou ongeveer een week later zelf zijn opgepakt geweest. Dit paspoort zou dan ook zijn uitgereikt in de periode dat u problemen kende/had gekend in Tsjetsjenië. Het is echter weinig geloofwaardig dat, indien u werkelijk problemen had met de Tsjetsjeense autoriteiten, u het risico zou lopen op dat moment een internationaal paspoort aan te vragen. Uit deze actie blijkt immers duidelijk uw wil om de Tsjetsjeense republiek te verlaten, dit in strijd met het bevel van de Tsjetsjeense overheid om hen meer informatie over uw neef te bezorgen. Het aanvragen van een reispaspoort hield dan ook enig risico voor u in. Het lijkt weinig geloofwaardig dat u dit risico zou lopen en dat u in de periode vlak voor uw vertrek en na het begin van uw problemen, een internationaal paspoort zou aanvragen, indien u werkelijk problemen had met de Tsjetsjeense autoriteiten. Het feit dat u een internationaal paspoort aanvraagde in deze periode, doet dan ook ten zeerste afbreuk aan de door u voorgehouden vrees voor vervolging. Meer nog, er kan ook moeilijk ingezien worden waarom de officiële instanties een internationaal paspoort zouden uitreiken voor iemand die zij viseren.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de datum van uw vertrek niet consistent waren. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens het gehoor op het CGVS dat u Tsjetsjenië ontvluchtte eind mei 2017 (CGVS p. 7). U zou één nacht bij een vriendin in Ingoesjetië hebben verbleven en zou de volgende dag de bus naar Brest in Wit-Rusland hebben genomen. U zou eind juni, begin augustus 2018 uit Brest zijn vertrokken (CGVS p. 7-8). Later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde u echter dat u uw neef eind april werd gearresteerd, dat er ongeveer twee weken zaten tussen zijn en uw arrestatie en dat u onmiddellijk na uw vrijlating Tsjetsjenië verliet. U verklaarde de exacte datum van uw vertrek niet te kennen, maar zou zijn vertrokken midden mei 2017 (CGVS p. 15). Volgens deze versie van uw relaas zou u dan ook twee weken eerder zijn vertrokken dan u aanvankelijk verklaarde. Uw verklaringen bleken niet enkel tegenstrijdig te zijn met elkaar, maar ook met de documenten die u voorlegde. Zo bleek immers uit uw interne paspoort dat uw internationale paspoort werd uitgereikt op 29 mei 2017, waaruit afgeleid kan worden dat u op dat moment nog in Tsjetsjenië verbleef. Volgens uw intern paspoort zou u Tsjetsjenië pas eind mei hebben verlaten en dus nog een maand in Tsjetsjenië zijn gebleven na de arrestatie van uw neef. U zou volgens uw intern paspoort dan ook niet onmiddellijk na uw vrijlating zijn vertrokken, maar zou nog enkele weken in Tsjetsjenië zijn gebleven. Ter staving van uw asielrelaas

legde u eveneens een attest voor, uitgereikt door de organisatie 'Echo of War'. U verklaarde dat dit attest werd opgesteld mede op basis van uw verklaringen (CGVS p. 8). De verklaringen in dit attest zouden correct zijn (CGVS p. 15). In dit attest wordt echter gesteld dat u op 6 augustus 2017, na aanhoudende bedreigingen en represailles vanwege de autoriteiten en de politie, Rusland verliet. Volgens dit attest zou u, met andere woorden, na uw vrijlating nog bijna drie maand in de Russische Federatie hebben verbleven. Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde u dat de vertrekdatum niet correct werd genoteerd in het attest (CGVS p. 15-16). U verklaarde niet te weten waarom er een verkeerde datum werd genoteerd. Uw vertrekdatum betreft echter geen detail, maar een kernelement uit uw relaas. Inconsistente verklaringen omtrent een vertrekdatum doen immers de hele chronologie van feiten die vooraf gingen aan een vertrek op losse schroeven staan. Het feit dat u zelf inconsistente verklaringen aflegde omtrent uw vertrekdatum, en dat daarenboven uit twee van de documenten die u voorlegde (uw paspoort en het attest) nog andere vertrekkedata vermoed kunnen worden, doet dan ook ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen. Verder was dit niet de enige inconsistentie die bestond tussen uw verklaringen en de verklaringen in het attest dat u voorlegde.

Zo verklaarde u dat u niet zou zijn opgeroepen geweest door de politie op het moment dat u zich nog in Tsjetsjenië bevond. Er zouden u slechts convocaties zijn toegestuurd, nadat u Tsjetsjenië verliet (CGVS p. 13). U had na uw vertrek uit Tsjetsjenië slechts éénmaal telefonisch contact met uw familie. Dit was in juni 2018 toen u in Brest woonde (CGVS p. 5, 6). Op dit moment hoorde u van uw schoonmoeder dat dergelijke convocaties naar u waren opgestuurd (CGVS p. 14). In het attest dat u voorlegde wordt echter vermeld dat er op 18 mei, toen u niet thuis aanwezig was, een convocatie bij uw huis werd achtergelaten. Hierop stond dat u zich moest ontbieden bij de 'Leninsky' politiepost. Toen u in de nabijheid van deze politiepost was op 19 mei werd u meegenomen door onbekende mannen. Geconfronteerd met de inhoud van het attest, verklaarde u dat het niet mogelijk was dat dit erin genoteerd stond. U dacht dat ze u fout begrepen hadden en verklaarde dat u uw verhaal slechts in het kort verteld had en niet in detail. U verklaarde dat de mensen die het attest opgesteld hadden misschien zelf zaken hadden toegevoegd (CGVS p. 16). U verklaarde verder dat u het attest niet had gelezen omdat u op het moment dat u het ontving – toen u in Brest woonde – veel aan uw hoofd had (CGVS p. 16). Deze uitleg volstaat niet. Er dient immers opgemerkt te worden dat u het document zelf aan het CGVS voorlegde met de bedoeling uw asielrelaas te staven. Er kan dan ook verwacht worden dat u zich, vooraleer u dergelijk document voorlegt, op de hoogte zou stellen van de inhoud van dit document – wat u echter naliel te doen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat dit attest opgesteld werd door Z. G. (...) van de organisatie 'Echo of War'. Z. G. (...) kende uw moeder persoonlijk vanwege het werk van uw moeder voor 'Echo of War' (cfr. de artikels in de groene map die door u werden voorgelegd). Indien u werkelijk problemen had gekend in Tsjetsjenië lijkt het echter aannemelijk dat de vrouw die dit schreef, die daarenboven uw moeder had gekend, haar uiterste best zou doen een correcte weerslag van de feiten te geven zoals die door u werden verteld. Dit blijkt echter niet het geval. Het feit dat uw verklaringen en de verklaringen in dit attest niet overeenkomen doet dan ook verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ter volledigheid van deze beslissing dient aangehaald te worden dat uw moeder F. M. G. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) op 27 november 2011 door het CGVS erkend werd als vluchteling. Er dient echter opgemerkt te worden dat iedere asielaanvraag individueel beoordeeld wordt en er bij de beoordeling van de aanvraag van uw moeder rekening werd gehouden met haar persoonlijke relaas, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het loutere feit dat uw moeder sociaal en politiek actief was en hierdoor erkend werd als vluchteling, wilt dan ook niet automatisch zeggen dat u omwille van haar eerdere activiteiten een vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden zou dienen te koesteren. Zo verklaart u immers zelf dat u geen problemen heeft gehad met de autoriteiten omwille van de politieke activiteiten van uw moeder (CGVS p. 15). Verder brengt u de problemen die u kende in Tsjetsjenië niet in verband met uw moeder, noch haalde u doorheen uw gehoor aan dat u na het vertrek van uw moeder problemen gekend zou hebben omwille van haar activiteiten. U toont dan ook niet aan, en evenmin blijkt uit uw administratief dossier, dat u omwille van het profiel en de voormalige activiteiten van uw moeder een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zou lopen in Tsjetsjenië.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat dan ook niet toe te concluderen dat u in Tsjetsjenië actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van

een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw origineel intern paspoort en het attest van de organisatie 'Echo of War' werden reeds eerder in deze beslissing besproken. Uw geboorteakte bevat louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. In verband met de vertaling van de overlijdensakte van uw biologische vader en de huwelijksakte van uw moeder en biologische vader dient opgemerkt te worden dat de (originele) Russische documenten niet in het dossier aanwezig zijn. Indien de Russische documenten wél in het dossier aanwezig zouden zijn, zouden zij evenmin iets aan de beslissing veranderen. Deze documenten betreffen louter uw familiale achtergrond, die niet in twijfel wordt getrokken. Verder legde u nog drie artikelen (van Caucasian Knot, World People's Blog en WikiPeaceWomen) voor die gaan over uw moeder en de problemen die zij heeft gekend omwille van haar betrokkenheid bij de organisaties 'Echo of War' en 'Union of Women of the Northern Caucasus'. Zoals reeds eerder besproken werd, toont u niet aan dat u omwille van het profiel en de voormalige activiteiten van uw moeder bij terugkeer naar Tsjetsjenië een vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade zou lopen. Deze artikelen, geschreven in 2004 en 2007, veranderen dan ook niets aan voorgaande appreciatie. U legde eveneens een convocatiesneep van de politie. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit document op zich niet voldoende bewijswaarde bezit voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging of risico op lijden. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat er in de Russische Federatie en meer bepaald in Tsjetsjenië, een hoge mate van corruptie bestaat. Het zou vrij makkelijk zijn dergelijke oproepingsbrieven na te maken en het zou tevens vrij makkelijk zijn om aan dergelijke nagemaakte oproepingsbrieven te geraken. Deze vaststelling relativeert de bewijswaarde van dit stuk dan ook verder.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat volgens uw verklaringen (CGVS p. 8) uw neef R. A. (...) (CGVS (...), O.V. 8.686.841) zijn verzoek in behandeling is bij de Dublin-cel van de DVZ. Het CGVS is van oordeel dat in uw verzoek pertinente opmerkingen kunnen worden gemaakt waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas wordt ondermijnd. Het CGVS is geenszins verplicht om op eventueel bijkomende verklaringen van familieleden te wachten alvorens een beslissing te nemen indien hij van oordeel is over voldoende elementen te beschikken om een oordeel uit te spreken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht. Ten slotte meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet de waarheid heeft verteld omtrent de internationale paspoorten die aan haar werden uitgereikt, geeft verzoekende partij aan dat zij na haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van haar moeder heeft vernomen dat deze laatste in 2006 een internationaal paspoort voor haar had aangevraagd zonder haar hierover in te lichten – als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij in dit verband een handgeschreven verklaring van haar moeder (bijlage 3) – en dat haar echtgenoot het paspoort met afgiftedatum 29 mei 2017 heeft geregeld voor haar op een moment dat zij reeds gevlucht was. Haar man betaalde een chauffeur van een bus richting Brest om het paspoort naar verzoekende partij te brengen. Verzoekende partij bemerkt dat zij dit paspoort heeft afgegeven aan de grensovergang met Litouwen en vervolgens niet heeft teruggenomen waardoor zij niet langer in het bezit is van dit paspoort. Ten slotte stelt zij nog dat zij aanvankelijk niet de waarheid heeft verteld omdat zij de chauffeur van de bus waarmee zij de grens met Litouwen illegaal kon oversteken niet in gevaar wilde brengen.

2.2.3.2. De Raad bemerkt vooreerst, voor wat betreft het internationaal paspoort uitgereikt in 2006, dat verzoekende partij thans wel een verklaring biedt voor de betreffende stempel in haar intern paspoort. Echter, gelet op het feit dat het hier om een *post-factum* verklaring gaat die slechts ondersteund wordt door een schriftelijke verklaring van een familielid (bijlage 3 van het verzoekschrift), is de waarde van deze uitleg van verzoekende partij relatief. Dit geldt des te meer nu het maar weinig plausibel is dat verzoekende partij hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest, nu haar intern paspoort een stempel bevat van de uitreiking ervan en dit dan ook bij haar vragen moet hebben opgeroepen. Daarenboven doet het voormelde hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij wel degelijk doelbewust bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd omtrent haar latere internationale paspoort (zie *infra*), hetgeen in het licht van het voorgehouden asielrelaas een veel zwaarderzwaardigere vaststelling is.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift toegeeft dat zij niet de waarheid heeft verteld aangaande het uitreiken van een internationaal paspoort in mei 2017. Zij beweert thans dat in feite haar man, op een moment dat zij reeds gevlucht was, een internationaal paspoort voor haar heeft aangevraagd. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen afdoende verklaring biedt voor het achterhouden van deze informatie en haar uitdrukkelijk ontkennend antwoorden, tijdens het persoonlijk onderhoud, op de vraag of zij ooit een internationaal paspoort had aangevraagd of dat iemand dit ooit in haar naam had gedaan (administratief dossier, stuk 7, notities CGVS, p. 9). Dat zij de chauffeur van de bus waaraan zij haar paspoort had afgegeven om de Europese Unie te kunnen betreden niet in gevaar wilde brengen, kan allesbehalve worden aanvaard als

verschoningsgrond, te meer daar verzoekende partij geheel nalaat te verduidelijken op welke wijze het vermelden van het bestaan van dit internationaal paspoort en de wijze waarop het werd bekomen zou kunnen leiden tot risico's voor deze chauffeur. Dit klemmt des te meer daar verzoekende partij voor het overige wel haar (vermeende) illegale inreis in de Europese Unie uit de doeken heeft gedaan tijdens het persoonlijk onderhoud (notities CGVS, p. 7-8).

De Raad besluit dan ook dat bovenstaande niet gestaafde *post-factum* verklaringen allerminst overtuigen en doen vermoeden dat verzoekende partij nog steeds bewust de Belgische asielinstanties probeert te misleiden. Dergelijke vaststelling ondergraaft de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij.

2.2.4.1. Inzake de vastgestelde uiterst beperkte kennis in hoofde van verzoekende partij van de aard van de activiteiten van haar neef R., oppert verzoekende partij dat zij wel degelijk weet bij wat voor soort organisatie R. aangesloten was, doch niet alle details van zijn betrokkenheid kent. Zij stelt verder dat zij wel degelijk pogingen heeft ondernomen om meer te weten te komen over diens activiteiten, maar dat haar neef vragen hieromtrent steeds heeft afgeblokt. Aangezien hij getraumatiseerd is, wil hij niet meer praten over wat hem overkomen is.

2.2.4.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht vaststelt dat de verklaringen van verzoekende partij over de politieke activiteiten van haar neef, de oorzaak van haar beweerd eigen problemen, onaannemelijk vaag zijn. Immers worden dienaangaande in de bestreden beslissing volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Om te beginnen kunt u niet aannemelijk maken dat R. (...) in Tsjetsjenië politiek geëngageerd was. U verklaarde dat u R. (...) kort zag nadat hij werd vrijgelaten. Hij vertelde u dat er een groep werd opgericht aan de universiteit die begon met het uitdelen van pamfletten. In die pamfletten werd aangeklaagd dat verschillende jonge mannen uit Tsjetsjenië werden gedwongen in Syrië te gaan vechten (CGVS p. 10). Hij vermoedde dat hij daardoor werd opgepakt. U wist verder echter bijzonder weinig over de politieke activiteiten van uw neef te vertellen. Gevraagd of R. (...) slechts éénmalig deelnam aan dergelijke actie verklaarde u dat u hier niet naar had gevraagd. Gevraagd in wat voor groep R. (...) precies actief was, verklaarde u dit niet te weten, gezien R. (...) u geen uitleg gaf. U zou evenmin iets aan R. (...) hebben gevraagd, gezien hij na de incidenten die hij had meegemaakt, erg nerveus was geworden. Gevraagd hoe betrokken R. (...) was bij die groep op de universiteit, verklaarde u opnieuw dit niet te weten. U vertelde: “Hetgeen hij mij heeft uitgelegd is dat ze die groep hebben opgericht en meer niet. Ik weet daar niets over, dit is alles wat ik erover weet”. Gevraagd of R. (...) die groep mee had opgericht, verklaarde u opnieuw het antwoord op deze vraag niet te weten. U vermoedde dat iemand anders de groep had opgericht en R. (...) hielp met het uitdelen van de pamfletten, gezien hij volgens u niet het verstand had om een groep op te richten en te leiden. Gevraagd wanneer R. (...) meegedaan had aan deze actie moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS p. 12-13). (...)”*. Verzoekende partij beperkt zich in dit verband tot de loutere stelling dat zij wel degelijk weet bij wat voor soort organisatie R. aangesloten was, om vervolgens vaagweg te stellen dat haar neef *“deel uitmaakte van een studentenorganisatie die strijdt voor de verdediging van de rechten van jongeren in Tsjetsjenië”*. Hiermee werpt zij geenszins een ander licht op de vaststelling dat zij niet weet in wat voor groep R. precies actief was, noch op de overige onwetendheden in haar hoofde in verband met de activiteiten van R.

Daar waar verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk pogingen heeft ondernomen om meer te weten te komen over de politieke activiteiten van haar neef, doch dat haar neef vragen hieromtrent steeds afblokt omdat hij getraumatiseerd is, stelt de Raad vast dat dit slechts een blote bewering betreft. Bovendien blijkt uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud dat haar neef haar wel degelijk bepaalde zaken heeft verteld over zijn activiteiten nadat hij was vrijgelaten (notities CGVS, p. 12). Dat haar neef geen verdere duidelijkheid zou kunnen of willen verschaffen indien verzoekende partij hiernaar zou vragen, komt dan ook allerminst overtuigend over.

2.2.5.1. Ter ondersteuning van de geloofwaardigheid van haar verklaringen aangaande de arrestatie van haar neef R., voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een schrijven d.d. 20/05/2017 van T. Y., voorzitter van de ngo Zhivaya Nit (bijlage 4 van het verzoekschrift). Tevens voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift algemene informatie over de persoon van T. Y. (bijlage 5).

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het door verzoekende partij bijgebrachte attest d.d. 20/05/2017 van T. Y. (bijlage 4 van het verzoekschrift) geenszins van dien aard is dat het de geloofwaardigheid van haar asielrelaas herstelt.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij dit attest, hoewel het reeds dateert van voor haar verzoek om internationale bescherming, niet eerder heeft neergelegd noch hiervan enige

melding heeft gemaakt voor de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal. Zelfs na het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, waarbij uitdrukkelijk gevraagd werd naar documenten aangaande de arrestatie van haar neef en eventuele documenten in diens bezit en verzoekende partij aangespoord werd eventuele stukken nog neer te leggen binnen de 10 werkdagen (notities CGVS, p. 13), maakte verzoekende partij dit stuk niet over aan het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij biedt geen enkele verklaring voor deze vaststelling, noch voor het feit dat zij het bestaan van dit document niet eerder vermeldde.

Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat de beschrijving van de aanhouding van haar neef en de daaropvolgende feiten in het schrijven van T. Y. niet gelijklopend zijn met de eigen verklaringen van verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud in dit verband dat zij onmiddellijk na het vernemen van het nieuws over de arrestatie van haar neef naar het gebouw ging waar enkele ngo's gehuisvest zijn. Daar werd zij geholpen door een dame die eerst naar de ROVD van Sunzjenski belde en daarna met haar naar het politiebureau van Sunzjenski is gegaan. Na enige tijd ging de vrouw weg waarna verzoekende partij alleen bleef wachten buiten het politiebureau. De volgende ochtend zag verzoekende partij hoe haar neef weggevoerd werd naar het bureau in het district Staropromyslovsky. Verzoekende partij volgde de politiewagen en contacteerde de vrouw die haar eerder had geholpen, waarna ze elkaar ontmoetten aan het politiebureau. Deze vrouw ging alleen het politiekantoor binnen. Verzoekende partij wachtte buiten tot de vrouw terugkwam en haar vertelde dat ze de vrijlating van haar neef geregeld had. De vrouw vertelde haar tot slot nog dat zij aan het politiekantoor moest blijven wachten tot haar neef werd vrijgelaten. Diezelfde dag nog verliet verzoekende partij de plaats samen met haar neef (notities CGVS, p. 10-11). Verzoekende partij gaf later aan dat de vrouw T. heette (notities CGVS, p.14). Gelet op het door verzoekende partij neergelegde stuk van T. Y., kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekende partij mevrouw Y. bedoelde. Echter, de beschrijving die deze laatste geeft, stemt niet overeen met de verklaringen van verzoekende partij. Uit de brief van T. Y. dient immers afgeleid te worden dat zij op de dag van de arrestatie van R. door verzoekende partij opgebeld werd, maar pas een dag later naar de politie van Staropromyslovsky ging. Nergens maakt zij melding van een bezoek aan het politiekantoor van Sunzjenski op de dag van de arrestatie zelf. Bovendien zou zij dit gedaan hebben samen met twee collega's van een andere organisatie. Zij zouden alle drie binnen gegaan zijn in het politiebureau en het zou zelfs dankzij één van deze collega's zijn dat haar neef vrijgelaten werd. Pas op 3 mei, *i.e.* de derde dag na de arrestatie van haar neef op 30 april, zou mevrouw Y. samen met verzoekende partij haar neef opgehaald hebben aan het politiekantoor. Het zou mevrouw Y. zijn geweest die R. met een taxi naar Assinovskaya gebracht heeft. De Raad wijst erop dat de versie van T. Y. op verschillende punten inconsistent is met de versie van verzoekende partij, met name wat betreft (i) de vraag of verzoekende partij al dan niet op de dag van de arrestatie zelf naar het gebouw van de ngo's is geweest en mevrouw Y. toen reeds meegegaan is naar het (eerste) politiebureau; (ii) de vraag of mevrouw Y. alleen naar het politiekantoor van Staropromyslovsky is gekomen of in het gezelschap van twee collega's en verzoekende partij zelf; (iii) hoelang haar neef aangehouden bleef; (iv) de vraag of verzoekende partij als enige haar neef opwachtede bij het politiekantoor. Gelet op voormelde discrepanties tussen beide versies, kan aan het bijgebrachte attest van T. Y. geen enkele bewijswaarde worden gehecht. De algemene informatie die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt over de persoon van T. Y. (bijlage 5) kan hieraan geen enkele afbreuk doen nu het loutere gegeven dat T. Y. een mensenrechtenactiviste is *an sich* niet betekent dat er zonder meer bewijswaarde dient te worden toegekend aan het attest in kwestie. Dit geldt des te meer nu het attest duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft, aangezien de schrijver ervan uitdrukkelijk stelt dat het opgesteld werd 'ter ondersteuning' van een eventueel verzoek om internationale bescherming in Europa van de neef van verzoekende partij. Gelet op voormelde vaststellingen, kan *in casu* niet besloten worden dat het attest van T. Y. van dien aard is dat het de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij herstelt, doch integendeel verder onderuit haalt.

2.2.6.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet aannemelijk maakt dat zij zelf problemen heeft gekend in Tsjetsjenië gelet op de vaststelling dat haar laatste internationale paspoort uitgereikt werd op 29 mei 2017, herhaalt verzoekende partij dat haar man het paspoort op haar naam heeft besteld op een moment dat zij reeds was gevlucht.

2.2.6.2. De Raad bemerkt vooreerst dat hierboven reeds werd vastgesteld dat haar bewering dat haar man het paspoort op haar naam aangevraagd zou hebben op een moment dat zij reeds was gevlucht een niet gestaafde *post-factum* verklaring betreft die niet zonder meer voor waar kan worden aangenomen (zie punt 2.2.3.2.). Bovendien, zelfs indien aan deze nieuwe versie van de gang van zaken enig geloof kan worden gehecht, *quod non*, is het nog steeds allerm minst aannemelijk dat de officiële instanties een internationaal paspoort zouden uitreiken voor iemand die zij viseren.

2.2.7.1. In verband met de vastgestelde inconsistenties tussen haar eigen verklaringen en de verklaringen in het attest opgesteld door Z. G. van de organisatie 'Echo of War', voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een nieuw schrijven van voornoemde Z. G. d.d. 15 november 2018 waarin zij aangeeft dat er een kleine fout in haar eerste brief geslopen is, en zij een correcte weergave van de feiten geeft (bijlage 6). Daarnaast voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog algemene informatie over het werk van de ngo 'Echo of War' en van Z. G. (bijlagen 7-9), stellende dat er 'bijzondere bewijswaarde' moet worden toegekend aan dit schrijven van Z. G.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van twee inconsistenties tussen de verklaringen van verzoekende partij en het attest d.d. 5 oktober 2017. Meer bepaald wordt vastgesteld dat er in het attest sprake is van een convocatie van de politiepost van de Leninsky wijk die door verzoekende partij zou zijn ontvangen op 18 mei 2017 (dag voor haar detentie), dit in tegenstelling tot de verklaringen van verzoekende partij, en dat het attest verder stelt dat verzoekende partij op 6 augustus 2017 Tsjetsjenië verliet, hetgeen tegenstrijdig is met het door verzoekende partij voorgehouden vertrek in mei 2017. In het nieuwe schrijven (bijlage 6 van het verzoekschrift) vestigt Z. G. slechts de aandacht op één fout in haar eerste brief, namelijk de plaats waar verzoekende partij tegengehouden zou zijn op 19 mei, hetgeen echter geen betrekking heeft op één van de in de bestreden beslissing opgenomen inconsistenties. Deze vermeende correctie doet dan ook geen enkele afbreuk aan de vastgestelde inconsistenties in de bestreden beslissing. De Raad bemerkt dat inzake de convocatie van 18 mei 2017 door Z. G. nergens wordt aangegeven dat hier een fout gemaakt werd door haar. Verder stelt de Raad vast dat Z. G. in dit nieuwe schrijven plotseling stelt dat verzoekende partij in mei 2017 vertrokken is uit Tsjetsjenië, zonder dat zij echter aangeeft dat zij hierover initieel een vergissing zou hebben begaan noch enige andere uitleg geeft dienaangaande. Gelet op het voorgaande, kan ook het schrijven van Z. G. d.d. 15 november 2018 de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij niet herstellen.

Wat betreft nog de algemene informatie die verzoekende partij bijbrengt over het werk van de ngo 'Echo of War' en van Z. G. (bijlagen 7-9 van het verzoekschrift), meent de Raad dat dit gegeven *an sich* niet betekent dat er zonder meer bewijswaarde dient te worden toegekend aan de attesten van Z. G. Dit geldt des te meer nu beide attesten een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben aangezien er uitdrukkelijk wordt in aangegeven dat de attesten opgesteld zijn ter ondersteuning van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan *in casu* niet besloten worden dat de attesten van mevrouw Z. G. van dien aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij herstellen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een brief van de Franse journaliste A. N. voegt waarin de verklaringen van verzoekende partij over haar ontvoering en de mishandeling die zij heeft ondergaan worden bevestigd (bijlage 10), bemerkt de Raad vooreerst dat ook in deze brief gesteld wordt dat de neef van verzoekende partij pas drie dagen na zijn arrestatie zou zijn vrijgelaten, zoals ook in het schrijven van T. Y. wordt beweerd (zie punt 2.2.5.), en dit in tegenstelling tot de eigen verklaringen van verzoekende partij dat haar neef reeds de dag na zijn arrestatie werd vrijgelaten (notities CGVS, p. 10). Deze vaststelling ondergraaft reeds de bewijswaarde van dit document. Bovendien dient ook wat betreft dit schrijven te worden vastgesteld dat het een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft, aangezien er uitdrukkelijk in opgemerkt wordt dat het opgesteld werd ter ondersteuning van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij. Het zij tevens bemerkt dat A. N. weliswaar een beschrijving geeft van de feiten die verzoekende partij en haar neef zouden hebben meegemaakt, doch kan niet worden afgeleid op basis waarvan zij dit heeft gedaan of welke haar bronnen waren. Dit schrijven kan dan ook geenszins worden beschouwd als een objectieve staving van de voorgehouden feiten en kan dan ook niet de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij herstellen.

2.2.9. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat uit informatie (bijlage 24 van het verzoekschrift) blijkt dat er verschillende gevallen werden gemeld van gedwongen verdwijningen van terugkerende Tsjetsjeense migranten, bemerkt de Raad evenwel dat uit de door verwerende partij bij haar nota met opmerkingen gevoegde "*COI Focus*" betreffende "*Tsjetsjenië – Veiligheid bij terugkeer*" van 1 juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 4) blijkt dat de geraadpleegde bronnen het er over eens zijn dat het loutere feit dat een persoon in Europa leefde of er een asielprocedure heeft doorlopen, voor personen die naar Tsjetsjenië terugkeren in principe geen risico inhoudt om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie. Mogelijke risico's bij terugkeer komen voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden. Gelet op deze informatie kan dan ook niet *a priori* worden aangenomen dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde

asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep, noch dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Dit blijkt evenmin uit het door verzoekende partij bijgebrachte internetartikel van *Amnesty International* dat betrekking heeft op de verdwijning van één teruggekeerde Tsjetsjeen (bijlage 24 van het verzoekschrift).

De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient derhalve nog steeds aan de hand van persoonlijke, concrete elementen aangetoond te worden. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar vrees bij terugkeer volledig koppelt aan de problemen die zij persoonlijk zou hebben gekend omwille van haar neef (notities CGVS, p. 9 en 16), waaraan, zoals blijkt uit wat voorafgaat, evenwel geen enkel geloof kan worden gehecht. Verder duidt de Raad er nog op dat verzoekende partij zelf aangaf dat zij in Tsjetsjenië geen problemen heeft gekend omwille van haar moeder, die reeds in 2009 Tsjetsjenië verliet (notities CGVS, p. 15). Evenmin uitte verzoekende partij een vrees voor problemen omwille van de vroegere activiteiten van haar moeder bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië. Bijgevolg kan in hoofde van verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld.

2.2.10. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat *“de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 8 oktober 2018 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij – zich steunend op de “COI Focus” betreffende “Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie” van 11 juni 2018 (administratief dossier, stuk 14, deel 1) – desbetreffend als volgt: “Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld in Tsjetsjenië (bijlagen 11-19 van het verzoekschrift) en de mensenrechtenschendingen aldaar (bijlagen 20-24 van het verzoekschrift) – een situatie die niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – totaal geen afbreuk doet aan voormelde motivering in de bestreden beslissing. De informatie die verzoekende partij bijbrengt ligt volledig in dezelfde lijn als de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert en bevestigt het sterk gerichte karakter van de aanslagen. Verder benadrukt de Raad dat ook in de bestreden beslissing erkend wordt dat er ook een aantal gevallen zijn waarbij burgers het slachtoffer worden van het geweld. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. De Raad besluit dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie evenmin blijkt dat er heden in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT